

Zprávy z farnosti

03/2013

Žačali jsme dobu postní. Je to období, ve kterém máme příležitost, aby se něco v našem životě změnilo. Je to doba dozrávání.

Já sám se nacházím na studijním pobytu v Římě, a tak tentokrát piši odsud tyto řádky. Situace, kterou prožíváme, nám má napomoci, abychom hlouběji prožívali svůj život. Člověk si normálně přeje, mít věci jisté. Diváme se s určitou nejistotou, jakým směrem se bude ubírat budoucnost v naší zemi. Začne období nového presidenta. Jaký to bude mít vliv na náš život? Bude dostatek pochopení pro křesťanské hodnoty? Co ještě více nás zasahuje, je skutečnost, že Svatý Otec odstupuje. Je to něco zcela nového, překvapujícího. Jistě vímáme, že začíná nová epocha. V osobách posledních papežů končí generace koncilních otců. Tím nekončí myšlenky a výzvy 2. vatikánského koncilu, ale mění se konkrétní lidé, nastupují nové generace. I zde cítíme nejistotu, ale má nás to naopak posílit v naši důvěře k Pánu.

Modleme se za dobrou volbu nového papeže a snažme se pro církev nabídnout své osobní nasazení pro šíření evangelia.

Od hrobů apoštolů Petra a Pavla žehná P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2013

Na každý měsíc jsou vyhlašovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

BŘEZEN

1. Aby spolu s vědomím, že celé stvoření je Božím dílem svěřeným lidské odpovědnosti, rostla i úcta k přírodě.
2. Za biskupy, kněze a jáhny, aby byli neúnavnými hlasateli evangelia až do končin země.
3. Aby všichni, kdo přijali radostnou zvěst evangelia, ji předávali dalším.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

K modlitbě a její formě

Jsou nejméně dva různé pohledy:

a/ Hospodinu je myslím forma modlitby lhostejná. To, co ho opravdu zajímá, je její upřímnost a to, co tou modlitbou chci dosáhnout. Přesně řečeno množství lásky, které do modlitby vkládám (ať je to láska k Bohu nebo k bližnímu, obojí je vyjmenováno v evangeliu jako nejvyšší příkazy, nad něž není).

b/ Člověku NENÍ forma modlitby lhostejná. Každý se modlí jinak: někdo používá korunky k Božímu milosrdenství, jiný bubnuje, další má breviář, růženec nebo vlastní slova... Tragédie není v tom, kdo se jak modlí, ale kdo komu jakou formu modlitby vnucuje – v tomto je totiž podstatný rozdíl...

Pro mne z toho plyne, že nemám nikomu bránit v korunkách, či bubnování, ale ani to nikomu nevnučovat (nanejvýš nabídnout, ale nikoli autoritativním způsobem).

VKor

Z jedné P. F. 2013

Média se předhánějí v informacích o hrozbě blížícího se konce dějin, odkazují na různé přírodní katastrofy, ekonomickou a politickou krizi i válečné konflikty a agresí. Skeptici a pesimisté se odvolávají na údaje tzv. Mayského proroctví, z něhož vyvozují, že konec nastane ještě v roce 2012, kdežto optimisté situaci světa

chápu jako období hledání nových možností pokračování civilizace. Za nejpracovavnější a odborně podložené se považuje dílo P. A. Sorokina „Krise naší doby“ (orig. 1941), v němž jsou analyzovány cykly dějin od starověku do současnosti. Autor vyzovuje, že se v dějinách civilizace od starověku střídají fáze materialistická, přechodná a duchovní. Francouzské osvícenství na konci 18. století podle něj zahájilo materialistické období, které vrcholilo vědecko-technickou revolucí; druhá světová válka je v Sorokinově podání dobou přechodnou a počátkem 3. tisíciletí opět začne období duchovní. Jeho symptomy lze zaznamenat v mnoha vědeckých i uměleckých dílech i v probouzejícím se zájmu o spiritualitu.

Možná nás v nastávajících letech zpočátku čeká pokračování dalších přírodních katastrof, zmatků i hrozeb terorismu. Mnozí lidé budou vystaveni nouzi a existenční nejistotě.

Ale je třeba zachovat si naději a vnášet do života pozitivní hodnoty moudrosti, spravedlnosti, statečnosti, uměřenosti, lidskosti a smyslu pro transcendenci. Jen tak 3. tisíciletí může postupně být pro stále více lidí obdobím světla a důstojného lidství.

„V každém konci je přece skryt nový začátek, a s ním přichází i naděje.“

Jan Starý, fotograf

„Převrácené pojetí životního stylu nám našeptává, abychom žili bohatě navenek a chudě uvnitř, místo obrácení této perspektivy – žít bohatě uvnitř a chudě navenek. Pokud tento obrat neučiníme, nemáme v nastávajících časech šanci...“

podle Maxe Kašparů

Stav světa: „...Neboť svět je ve špatném stavu, ale všechno bude ještě horší, pokud každý z nás neudělá to nejlepší. A tak tedy budme bdělí – bdělí ve dvojím smyslu: Od Osvětlení víme, čeho je člověk schopen. A od Hirošimy víme, co vše je v sázce.“

V. E. Frankl, 1984

Pouhé vědění je pesimistické, optimismus je aktem víry, vůle a citu.

V. S.

Právem se můžeme domnívat, že budoucnost lidstva je v rukou těch, kteří dokážou budoucím generacím zprostředkovat hybné síly života a naději.

Gaudium et spes

Jsmeli duchovně založení, pak bychom měli vědět, že duchovnost není setrvalý stav, ale že vždycky znamená jednat a být na cestě.

podle komunity z Taizé

„Naše momentální intelektuální, politické a dokonce duchovní otřesy mají zcela prostou příčinu: Teprve teď jsme zdvihli poslední kotvu, jíž jsme byli ještě připoutáni k době kamenné.“

Pierre Teilhard de Chardin

Jak tedy být připraven na budoucnost, aby byla dobou světla, pravdy, krásy a dobra?

- Být tvořivý (flexibilní a inovativní).
- Střídat poznatky a dávat je k dispozici hledajícím.
- Být iniciativní.
- Rozlišovat a integrovat.

- V každé rozhodující situaci zvažovat trendy, a volit to, co podporuje uskutečnění dobra.
- Umět hierarchizovat důležitost cílů, rozhodovat a volit vhodné prostředky.
- Být optimistou.
- Řídit se hodnotami víry, naděje a lásky.
- Uplatňovat ve vztazích k lidem sounáležitost, kooperaci a participaci a radost.
- Hledat své pole působnosti, kde je možno být užitečný.

prof. V. Smékal

„Já jsem konec starého a začátek nového“

Benedikt XVI. se svým životopiscem Petrem Seewaldem (AFP)

Naposledy jsme se setkali před deseti týdny. Papež mě přijal v Apoštolském paláci, abychom mohli pokračovat v našich rozhovorech zaměřených na práci na jeho životopise. Slyšel méně, neviděl na levé oko, tělo bylo pohublé, takže i krejčí měli problémy držet krok s šitím nových šatů. Stal se velmi křehkým, ještě více přívětivým a pokorným, zcela rezervovaným. Nevypadal nemocný, ale únava, která se zmocnila celé jeho osoby, těla a duše, nemohla být už dál ignorovaná.

Mluvili jsme o tom, jak dezertoval z Hitlerovy armády, o jeho vztahu s rodiči, o (gramofonových) deskách, ze kterých se učil cizí jazyky, mluvili jsme o fundamentálních létech formace na „Mons doctus“ - na hoře učenců z Freisingu, kde je už po 1000 let duchovní elita země uváděna do tajemství víry. Zde měl svá první kázání před studentským publikem, tady jako farář pomáhal studentům a v chladu zpovědnice katedrály naslouchal lidským bolestem. V srpnu během setkání v Castel Gandolfo, které trvalo hodinu a půl, jsem se ho zeptal, jak moc se ho dotklo to, co se stalo ve Vatikánu s únikem dokumentů. „Nedovolím si připustit jistý druh zoufalství nebo univerzální bolesti“ - řekl, „jen se mi to zdá být nepochopitelné. A když přemýšlím o té osobě (Paul Gabriel, pozn.), nevím, co můžeme čekat. Nejsem schopen proniknout do jeho psychologie.“ Tvrdil nicméně, že událost ho nevyvedla z míry a ani mu nedala pocítit únavu jeho role (úkolů), „protože to se může stát.“ Důležité pro něj bylo, že při vypracování tohoto případu „byla ve Vatikánu zajištěna nezávislost soudu - že monarcha neřekl, teď se o to postarám já.“

Nikdy jsem ho neviděl tak vyčerpaného, tak unaveného (vysíleného). S posledními zbývajcími silami dokončil třetí díl své práce o Ježíši: „Moje poslední kniha“, řekl mi se smutným pohledem ve chvíli, kdy jsme se loučili. Joseph Ratzinger je muž neochvějný, osoba schopná vždy se rychle zotavit. Ale zatímco před dvěma lety, když se objevily první příznaky stárání, byl ještě agilní, téměř mladistvý, nyní cítil každý nový arch dokumentů, který mu státní sekretář zanechal na psacím stole, jako ránu.

„Co můžeme, Svatosti, očekávat ještě od Vašeho pontifikátu?“ zeptal jsem se. „Ode mě? Ode mě už ne mnoho. Jsem starý muž a síly mě opouští. Myslím, že stačí to, co jsem udělal.“ „Myslíte na odchod?“ „Záleží na tom, co mi umožní má fyzická energie.“ Ten samý měsíc napsal jednomu ze svých studentů, že příští schůzka bude poslední.

V Římě přišlo, když jsme se v listopadu 1992 potkali poprvé v sídle Kongregace pro nauku víry. Jeho stisk ruky nebyl takový jako ty, které ti mohou rozdrtit prsty, jeho hlas byl spíš neobvyklý pro „pancéřového kardinála“ - mírný, delikátní. Líbilo se mi, jak mluvil o malých a především o velkých problémech, jak napadal naše pojetí pokroku a vyzýval, aby se přemýšlelo o tom, zda je opravdu možno měřit štěstí člověka na základě hrubého domácího produktu.

Léta ho tvrdě odzkoušela. Popisovali ho jako pronásledovatele, zatímco pronásledovaným byl on - obětní beránek, na kterého se hned dovolávalo za každou nespavedlnost. Byl definován jako „velký inkvizitor“, i když tato definice sedí asi tak, jako kdybychom chtěli vydávat kočku za medvěda. Přesto ho nikdo nikdy neslyšel, že by si stěžoval. Nikdo neslyšel z jeho úst špatné slovo, negativní komentář o jiných lidech, a to ani o Hansi Küngovi. O čtyři roky později jsme společně strávili mnoho dní, abychom prodiskutovali návrh knihy o víře, církvi, celibátu a nespavosti. Nepochodoval po místnosti, jak to obvykle dělají profesori. Nebyla v něm ani stopa po marnivosti nebo domyšlivosti. Byl jsem zasažen jeho nadřazeností, myšlením, které nebylo ovlivněno současným světem, ale zároveň jsem byl překvapen jeho odpověďmi na problémy týkající se naší doby, navenek téměř neřešitelné: odpovědi, které vycházely z velkého pokladu Zjevení, z vize církevních otců a z reflexí tohoto opatrovníka víry, který seděl naproti mně. Radikální myslitel - to byl můj dojem, a radikální věřící, ale takový, který se ve své radikální víře nechápe po meči, ale bere jinou zbraň mnohem silnější: sílu pokory, prostoty a lásky.

Joseph Ratzinger je člověk paradoxů. Vyjadřování tiché (pokorné), silný hlas. Mírnost a přísnost. Myslí ve velkém, ale věnuje pozornost detailům. Zosobňuje novou inteligenci v poznávání a odhalování tajemství víry, je teolog, ale hájí víru obyčejných lidí proti religiozitě profesorů, studené jako popel. Tak jak on sám je vyvážený, tak učil i druhé. S lehkostí jemu vlastní, s elegancí, se schopností pronikat do hloubky, a to tak, že činil lehkým to, co je vážné, ale bez toho, že by to zba-voval tajemství, a bez banalizací posvátného. Myslitel, který se modlí, pro kterého tajemství Krista představují determinující skutečnost stvoření a dějin světa, milovník člověka, který, když byl dotázán, kolik cest vede k Bohu, nemusel přemýšlet dlouho a odpověděl: „Tolik, kolik je lidí.“

Je to malý papež, který napsal velká díla. Nikdo před ním, největším německým teologem všech dob, nezanechal pro Boží lid během svého pontifikátu tak velké dílo o Ježíšovi, ani nikdo jiný tak nevypracoval christologii. Kritici tvrdí, že zvolit jeho jako papeže byla špatná volba. Pravdou však je, že nebylo jiné volby (možnosti). Ratzinger nikdy neusiloval o moc. Unikl z intrik ve Vatikánu. Vždy vedl život prostého mnicha, luxus mu byl cizí a prostředím s komfortem vyšším než to, co je nezbytně nutné, mu bylo zcela lhostejné.

Ale zůstaňme u těch údajných malých věcí, které jsou velmi často výmluvnější než velká prohlášení, konference a programy. Mně se líbil jeho pontifikální styl. To, že jeho prvním úkonem byl dopis určený židovské komunitě. To, že odstranil z erbů tiáru - symbol pozemské moci Církve. To, že na biskupských synodech žádal, aby mluvili i hosté jiných náboženství - i toto je novinka. S Benediktem XVI. se poprvé zúčastnila nejvýše postavená osoba debaty, aniž by mluvila odshora dolů (povyšně). Ještě víc: zavedl tu kolegiálnítu, o kterou bojoval během koncilu. Opra-

vujte mě, říkal, když představoval svou knihu o Ježíši, kterou nechtěl vyhlásit jako dogma ani opatřit pečeti nejvyšší autority. Zrušení líbání rukou, to bylo nejobtížnější realizovat. Jednou vzal za paži svého bývalého studenta, který se uklonil, aby mu políbil prsten, a řekl mu: „Chovejme se normálně.“ Má mnoho prvenství. Poprvé se stalo, že papež navštěvuje synagogu v Německu (a později ještě více synagog ve světě, více než navštívili všichni předcházející papežové dohromady). Stalo se poprvé, že papež navštívil klášter Martina Luthera, historický akt bez porovnání.

Ratzinger je člověkem tradice, opírá se ochotně o to, co je pevně stanoveno, ale je schopen rozlišit mezi tím, co je opravdu věčné, od toho, co je platné pouze pro období, z něhož se vynořilo. A v případě potřeby, jak se stalo v případě tridentské mše, přidá staré na nové, protože to obojí společně nezužuje liturgický prostor, ale naopak ho rozšiřuje. Neudělal všechno dobře, ale připustil i chyby, a to dokonce i ty, (např. skandál Williamson), za které on neměl žádnou zodpovědnost. Pro žádné jiné selhání netrpěl tak moc, jako pro selhání svých kněží, i když už jako prefekt začal se všemi opatřeními, která umožňovala odhalovat ta strašlivá zneužívání a trestat viníky.

Benedikt XVI. odchází, ale jeho odkaz (dědictví) zůstává. Nástupce tohoto pokorného papeže moderní éry bude kráčet v jeho stopách. Bude to člověk s jiným charismatem, s vlastním stylem, ale se stejným posláním: nepodněcovat odstředivé síly, ale naopak ty, které budou schopné držet pohromadě dědictví víry, které zůstanou odvážné, hlásají evangelium, a autenticky svědčit. Není to náhodou, že si papež vybral právě Popeleční středu pro svou poslední velkou liturgii. Podívejte se, chce nám dokázat: právě sem jsem vás chtěl vést už od začátku, tohle je ta pravá cesta. Očistěte se, ztište se, osvobodte se od zátěže, nenechte se pohltit duchem doby, neztrácejte čas, desekularizujte se! Zhubnout pro zvýšení tělesné hmotnosti je programem církve budoucnosti. Zřít se tuku, abychom nabyli vitality, duševní svěžesti, a v neposlední řadě inspirace a fascinace. A krásy, přitažlivosti, a v podstatě také síly, abychom se mohli vyrovnat s úkolem, který se stal tak těžkým. „Obraťte se“, tak to říkal slovy Bible, když značil čela kardinálů a opatů popelem, „a věřte evangeliu.“ „Vy jste konec starého - zeptal jsem se papeže v našem posledním setkání - nebo začátek nového?“ Jeho odpověď byla: „Obojí.“

Peter Seewald, <http://www.italialaica.it/news/rassegnastampa/39880>
Fokus a Corriere della Sera 18. února 2013, překlad sestra Magda Kiliánová

Ohlédnutí za pontifikátem Benedikta XVI. z protestantské perspektivy

Papež Benedikt XVI. se zapsal do historie křesťanství jako skvělý biblista a znalec teologie. I pro evangelické čtenáře jsou významné a poučné Benediktovy spisy o církvi, nebo jeho rozsáhle koncipovaná christologie. Pro mě je tento teolog, ještě jako profesor a kardinál Josef Ratzinger, příkladem křesťana, u kterého se projevuje až vášnivý odpor proti teologickému liberalismu. Benedikt rozpoznal, že rozvolněné učení o autoritě Písma a z něj plynoucí relativizace věroučných článků i etických hodnot je jednou z příčin slabosti a vyčpělosti zvláště evropského křes-

tanství. Během svého pontifikátu pokračoval v boji s relativizací věrouky a etiky a byl vždy citlivý na volnomyšlenkářské excesy mnoha soudobých teologů.

Není divu, že z volby Ratzingera na papežský stolec se radovali např. evangelikálové sdružení kolem početné německé evangelické aliance a připomínali shodu, která v řadě oblastí panuje mezi novým papežem a evangelikály (protestantským proudem, který zdůrazňuje osobní obrácení ke Kristu, autoritu Písma a praktický život z Ducha svatého).

Mezi teologicky konzervativními protestanty a Benediktem existuje - při všech teologických rozdílnostech - řada souhlasných stanovisek při hodnocení duchovní situace v sekularizované Evropě. Jedním z příkladů jeho vlivu je biskupská synoda (2008), která se zaměřila na autoritu Písma a která silně podtrhuje autoritu svatých Písem jako autentického a kanonického svědectví Božímu zjevení. Výsledné dokumenty ze synody jsou silným a povzbudivým projevem ukazujícím stejným směrem jako evangelická reformační zásada *Sola scriptura*. Církev jako společenství věřících je zodpovědná za kázání životodárného apoštolského učení a nesení evangelia v misi svému. Papež Benedikt se osobně osvědčil i v dalších dokumentech, kázáních i přednáškách. Jeho důrazy vždy byly evangelijní a věroučně vyvážené, jak jsme se o tom mohli přesvědčit i při jeho návštěvě České republiky v roce 2009.

Jestliže se u stárnoucího muže projevovaly vždy biblicky jasné postoje, neplatí to již beze zbytku o jeho projevech a rozhodnutích v čele římskokatolické církve. Benedikt brzy po začátku svého papežství pobouřil židy i muslimy jistou neobratností v otázkách mezi náboženského dialogu. Někdy působil nerozhodně ve věcech, kde byl odkázán na své poradce a patrně na různá doporučení své kurie. Jako negativní se ukázalo jeho rozhodnutí přijmout do církve čtyři biskupy vysvěcené arcibiskupem Lefébvreem pocházejících z bratrstva Pia X. Jeden z nich, Richard Williamson, se opakovaně projevoval jako popírač holocaustu. To vrhlo na celou kauzu zrušení exkomunikace nedobré světlo. Podobně zvláštní je apoštolský list *Summorum pontificum* (2007), kterým Benedikt povolil opětovné užívání tridentské latinské liturgie. Je to jistý návrat před 2. vatikánský koncil. Mezi protestanty to bylo vnímáno jako závan pobělohorského katolictví a také někteří katolíci vyjádřili své zklamání a obavy z návratu některých kněží k liturgii lidem nesrozumitelné.

Ekumenu asi nejvíce zabolet jeho souhlas s publikováním čtyřbodového dokumentu Kongregace pro nauku víry – „Odpovědi na otázky, týkající se některých aspektů nauky o církvi“. Tento krátký dokument obsahuje tvrzení, že jen katolická církev má právo se nazývat církvi. Dokument vyvolal mnoho rozhořčených reakcí především z protestantského světa a různých ekumenických grémíí, i když eklesio-logicky neříká nic jiného než např. deklarace *Dominus Iesus*, která vyšla v roce 2000 s podpisem kardinála Ratzingera a sleduje dlouhodobou exkluzivní dogmatickou pozici. Diskuse se začala točit kolem výrazu „subsistit in“ vyjadřujícího způsob přebývání jediné Kristovy církve v římskokatolické církvi. Církvím vzešlým z reformace se v dokumentu přisuzuje pouze statut „společenství“. To je tvrzeno v návaznosti na 2. vatikánský koncil a jím schválenou věroučnou konstituci *Lumen gentium* a dekret *Unitatis redintegratio*. Třetí otázka, která mnohé napadla, spočívala v datování čtyřbodového dokumentu. Proč Benediktova kongregace pro nauku víry musí zdůrazňovat tento trend v době ekumenického třibení a nebyvalé mezi-

církevní spolupráce na řadě projektů? Zde se opět papež jeví jako biblicky přesný, ale zároveň eklesiologicky svázaný s institucí, v jejímž čele stojí. Nedlouho předtím byla přece podepsána v Evropě Charta oecumenica, která posiluje spolupráci katolických, pravoslavných i protestantských církví v Evropě. Také kauza tzv. „Vatikan-leaks“ – úniků důvěrné korespondence vatikánských prelátů a papežských úředníků neposloužila k dobré pověsti ústředí církve. Pro každého dalšího papeže bude velmi těžké sjednotit polaritu přístupů a zájmů jednotlivých skupin v katolické církvi.

Přes výše zmíněné mínusy je Benediktův přínos ve věci rozvoje bibliistiky a christologie patrný. Také jeho zásadovost v etických otázkách zůstává dobrou orientací a povzbuzením. Nikdo nemůže být obdarovaný všemi duchovními charismaty. Jan Pavel II. byl charismatickou osobností, která více oslovovala své okolí a svými omluvami za minulost prošlapala cestu k další ekumenické spolupráci. Jeho jistý deficit byl patrně v hlubších teologických otázkách. Benedikt jako vynikající teolog se dobře pohyboval při výkladu Písma, v otázkách hermeneutiky a v systematické teologii. Jeho jasné formulace, vycházející z celoživotního studia Písma svatého a teologie, budou pomocí a povzbuzením pro křesťany dalších dnů.

(ThDr. Pavel Černý, je kazatelem Církve bratrské v Praze 1, bývalý dlouholetý předseda a místopředseda Ekumenické rady církví v ČR)

Teologie a duchovní texty, Pavel Černý, 18. února 2013

Překvapení roku

Bylo ho vídat, jak kráčí volným krokem přes svatopetrské náměstí v černé klerice, s aktovkou v ruce. Jeden z nejmocnějších mužů Církve, prefekt Kongregace pro nauku víry. Léta letoucí, vytržen ze své bavorské domoviny, obdivován jedněmi a zatracován druhými, kráčel neochvějně do služby. Působil trochu stroze, až vojensky, není divu – s německými předky.

Pokaždé však na cestě nastala chvíle, kdy se radikálně změnil. Nevím, jestli se při chůzi modlil, nebo řešil celosvětové teologické otázky. Víím ale, že jakmile míjel zatoulanou římskou kočku, sklonil se k ní a vlídně na ni promlouval. Kočky byly zájmem fascinovány. Někdy natolik, že jej následovaly a byly zastaveny až švýcarskou gardou v branách Vatikánu. Jejich přáteli naopak Švýčari zsalutovali a pustili jej do úřadu.

Dovedu si jej představit, jak po úmorných jednáních večer namísto hledění na televizi hraje na klavír svého oblíbeného Beethovena a jeho kocour sedí a tiše naslouchá. Stárnoucí věrný služebník, plachý pan profesor, se ale jednoho dne stal hlavou celé Církve. Musel čelit ještě většímu zájmu světa, médií, lidí. Namísto zaslouženého odpočinku po letech služby se pustil do nového, dobrodružného úkolu. V čase, kdy jeho vrstevníci pěstují na zahrádce květiny, vyhřívají se na sluníčku a hrají si s vnoučaty, on létá po světě, přednáší, rozhoduje, píše knihy. Jestli tohle není zvláštní a výjimečné?

Tenhle člověk, v mládí tak trochu teologický revolucionář, se podle znalců a novinářů změnil v člověka, který je opatrný, neprosazuje nic nového. Mám za to, že se „odborníci“ hluboce mylili. Jeho nedávné rozhodnutí oproti veškeré tradici

Církev rezignovat na své místo na vrcholu církevní moci svědčí o opaku. Takhle uvažuje jen člověk schopný něčeho neobvyklého, člověk pokorný, moudrý. Nehledí na lidské zvyklosti a očekávání a pozorně naslouchá Bohu, jestli jej nevolá jinam. Nehledí na obdiv, slávu a moc, a přijímá rozhodnutí, že odchází. Papež odchází na odpočinek. Ne pro své pohodlí, ale aby umožnil lepší chod Církve.

Kéž by něco podobného uměli i ostatní. Zvážit své možnosti a schopnosti a stačtěně se pustit do díla, ale také poznat, že na něco už nestačím a dát prostor jiným. Jestli nás předcházející papež Jan Pavel II. naučil umění správně umírat, tenhle papež nás naučil, jak správně stárnout.

Milan Badal, vybráno z časopisu Naše rodina č. 8 z 19. 2. 2013

Modleme se za dobrou volbu papeže

Bože, věčný pastýři, ty sám ustavičně řídíš a chráníš svou církev; vyslyš naše prosby a dej, ať se naším novým papežem stane ten, kdo se ti líbí svatostí života a bude se o tvůj lid starat s apoštolskou horlivostí a láskou. Skrze Krista našeho Pána, který s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.

z Českého misálu

Setkání seniorů

Zápis ze setkání seniorů ze dne 12. února 2013 na faře v Podmoklech.

Sešli jsme se na dalším setkání seniorů na faře v Podmoklech, která je naším dočasným příbytkem a O. František i Mařenka nám umožňují zde se setkávat.

Minulé setkání bylo 15. ledna 2013. Pro nemoc nedošlo k napsání článku, takže se k tomu nyní vracím i s povídáním o dnešní schůzce.

Dohodly jsme se, že si uděláme masopustní setkání, protože další schůzka připadla na úterý před Popelčíní Středou. A tak, jako obvykle jsme vzpomínaly na naše nemocné seniory, za které jsme se modlily.

Dnešní setkání tedy bylo ve znamení masopustu, takže každá žena přinesla nějaké masopustní pečivo. Největší úspěch měla Lída Šumová s Božími milostmi. Sešli se lidé se společnými zájmy. Lída Šumová – naše animátorka, Mařenka Jirásková, Eva Kuncová, Maruška Pernerová, Pepa Dušánek a Marie Neubertová. Přivítali jsme mezi sebou novou paní, která se opět přistěhovala do Děčína. Je jí paní Maria Halina Berková. Jsme rádi, že se náš klub trochu zvětšuje. Po kávě, čaji a masopustních zákuscích jsme přistoupili, jako obvykle, k modlitbám.

Začali jsme s Korunkou k Božímu milosrdenství a postupně se pomodlili Růžencem slavný. Modlitby proběhly za naše známé. A taky za zemřelou Janu Macháčovou, která 6. února zemřela a právě dnes jsme jí vyprovodili z našeho kostela na poslední cestu. Také jsme vzpomněli na sestru Marii Šťastnou, bývalou matku představenou v Mariině domě v Rokoli, která zemřela a bude mít pohřeb v pátek 15. února 2013. Pohřbena bude ke svým zesnulým spolusestrám na sesterském hřbitově v Rokoli. Vzpomínali jsme na všechny seniory, které jsou upoutáni na lůžko a nemohou chodit ani do kostelíčka a na všechny staré a nemocné v naší far-

nosti, ale také za mladé, kteří nemohou sehnat práci, za všechny děti a mládež, aby jim Pán Bůh a Ježíš Kristus ukázali cestu pravou a velkou lásku, kterou nám všem rozdává.

Rozešli jsme se v 16:30. Příští setkání bude opět druhé úterý v měsíci březnu – tj. 12. 3. 2013.

M. Neubertová

Zpráva o uspořádání Orlického kostela **k jeho třístému výročí**

1. pokračování - úvod viz. ZzF 2013-02

Východiska

Při překládání Bible vycházíme především z nejstarších textů. Při promýšlení současného slavení liturgie jednáme podobně, snažíme se objevovat Ježíšův záměr a nejstarší historii slavení. U pramene bývá nejčistší voda.

Církev je společenstvím naslouchajícím Bohu, spolupracujícím a slavícím s ním. Bůh nás učí pracovat i slavit. Bohoslužba je službou Boha nám (rodiče slouží dětem). Boží království roste službou.

Pan Prof. Cibulka nesnášel, když někdo o kostele mluvil jako o chrámu. Chrám je místem, kde „sídlí“ pohanské božstvo. Šalomoun říká: „Bůh nemůže bydlet v domě z kamení“. /4

Křesťanský kostel vyšel ze synagogy (ta byla původně školou) a z jídelny. (První částí Večeře Páně je vyučovací - bohoslužba slova, druhá část je děkonnou hostinou.)

Jiné jazyky (na rozdíl od češtiny) používají jedno slovo pro církev a kostel. („Kostel nedělají zdi, ale lidská srdce“, říká ruské přísloví). „Jít do kostela“, znamená: „Jít do společenství“, mezi ty, kteří pracují, vzájemně si naslouchají a slaví.

Ježíš nás sice vede k Otci (řekl: „Jsem dveře, cesta, žebřík“), ale také nás zve ke svému stolu (hostí nás svou Moudrostí a láme nám chléb svého přátelství). Na cestě jdou poutníci v jiném „tvaru“ než jaký zaujímají při jídle. Kostel je místem shromáždění a slavení (především Večeře Páně). Není průchozí halou nebo nádrazím.

Večeře Páně je naší největší slavností. Jejím cílem a vrcholem je sjednocení s Ježíšem a lidmi. Ježíš nás objímá, prostupuje a proměňuje. Netouží přebývat ve svatostánku, chce bydlet v nás a uprostřed nás.

Poznámky:

/4 „Teprve Šalomoun vystavěl Bohu chrám. Avšak Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavených lidskýma rukama, jak praví prorok: *‘Mým trůnem je nebe a země podnoží mých nohou! Jaký chrám mi můžete vystavět, praví Hospodin, a je vůbec místo, kde bych mohl spočinout? Což to všechno nestvořila má ruka?’*“ (Skt 7:47-50)

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě!“ (1 K 6:19)

pokračování příště

Václav Vacek, farář letohradský

Okénko do knihovny

autor: Joseph Ratzinger
název: Křest dětí?
z obsahu:

Křest je znovuzrození...

Pro člověka nestačí se narodit. Pouhé narození bez znovuzrození by bylo neštěstím. Neboť člověk si nevystačí s tím, že je tu biologicky a že přichází na světlo. Aby mohl růst a žít jako člověk, potřebuje lidské přitakání, potřebuje prostor slova a Ano lásky. Potřebuje přijetí, aby byl schopen přijmout sám sebe.

Dnes se často klade otázka, zda je správné křtít děti, aniž by byly dotázány, a tím jim předem podsouvat víru a zda by nebylo lepší a přiměřenější nechat je, aby se jednou samy rozhodly. Při hlubším přemýšlení se však ukazuje, že taková otázka je vpravdě povrchní. Ve skutečnosti je třeba ptát se právě opačně. Život nám byl předem dán, aniž by se kdo mohl ptát, zda dotyčný vlastně život chce, zda touží žít. A jako mnoho jiného je nám s životem předem dáno: řeč, země, čas a s tím všechny hranice, jež jsou na této cestě vytyčeny. Lze vůbec předávat život tváří v tvář příšerné temnotě budoucnosti, do níž nikdo nemůže nahlédnout? Tváří v tvář nevypočitatelným hrůzám, které na někoho mohou v jeho životě čekat? Řekl bych: Skutečně. Život se může a smí předávat, pokud lze předat víc než jen život, pokud je možné předat smysl, který je silnější než neznámé moci, do nichž snad život vstupuje. Život lze ospravedlnit jen skrze smysl a skrze lásku, které jsou spolu s ním předávány a které tento život činí velkým a svobodným ve všech temnotách a musí tedy být silnější než veškerá možná temnota. Kdo by však mohl s životem předat takový smysl, aniž by to nebylo riskantní? Křest je předáním tohoto smyslu, je předáním Božího Ano a tedy lásky, která je silnější než smrt.

(Z čítanky „Víra Církve“, sestavené z textů Josepha Ratzingera,

<http://www.dbk-shop.de> - přeložil P. Josef Koláček SJ)

M. Jirásková

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 10. zasedání Farní rady ze dne 10. února 2013

Farní rada se sešla v neděli 10. února. Z programu jednání:

- **Volba prezidenta**

Zhodnocení situace ve společnosti po přímé volbě prezidenta.

- **Politická situace v našem městě**

Politická situace v našem městě, jak ji mohou ovlivnit křesťané.

• Dění v církvi

Diskuse na téma současného dění v církvi.

• Větší zapojení farníků

Najít způsob, jak zapojit většinu farníků do společných aktivit, např. společné snídaně na faře, promítání filmů aj.

zapsala Eva Pohořelá

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 10. března 2013 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012- 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Neobvyklá Excelence

Letos (před lety, pozn.) má 70 let biskup Kräutler od Amazonky. Rodák z Rakouska odešel roku 1965 do Brazílie. Jeho diecéze je velká jako Německo. Najdou ho častěji ve člunu než doma. Na 400 000 lidí má 30 kněží. Po častém vyhrožování vyvázl po atentátu s těžkým zraněním, jeho doprovod to zaplatil smrtí.

Kräutler se zasadil o to, že práva původních obyvatel byla zakotvena do ústavy. Dodnes bojuje tento statečný biskup proti zotročování lidí, proti rabování pralesů a přírody bezohlednými mamonáři. Již 3 roky je proto pod policejní ochranou. Místo biskupské mitry nosí slamák plantážních dělníků, místo berly násadu od lopaty. Kam přijede, vítají ho lidé: „Biskupe, máme tě rádi!“

Jan Rybář

- Jestliže farář opravuje kostel, vyhazuje peníze oknem. Jestliže farář kostel neopravuje, je jasné, že si ničeho neváží a nechává všechno zcházet.
- Jestliže farář spolupracuje s pastorační radou, nechává se vodit za nos. Jestliže farář nespolupracuje s pastorační radou, je příliš autoritářský.
- Jestliže je farář mladý, nemá žádné zkušenosti, aby mohl poučovat. Jestliže je farář starší, je zkostnatělý a měl by už jít do důchodu.
- Jestliže se farář často usmívá, je příliš familiární. Jestliže se farář tváří vážně, je odměřený a pro lidi nepřístupný.

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2012	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 450 Kč	1 997 Kč	4 112 Kč	Na církevní školy
Únor	8 387 Kč	1 018 Kč	4 260 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	8 415 Kč	1 338 Kč	4 442 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	9 990 Kč	2 135 Kč	786 Kč	Svatopetrská sbírka
			2 032 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	5 044 Kč	1 171 Kč	0 Kč	
Červen	6 459 Kč	732 Kč	2 085 Kč	Na bohoslovce
Červenec	7 072 Kč	1 653 Kč	0 Kč	
Srpen	6 410 Kč	1 210 Kč	0 Kč	
Září	8 217 Kč	1 595 Kč	1 791 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	7 461 Kč	1 483 Kč	2 920 Kč	Na misie
Listopad	7 424 Kč	1 652 Kč	2 114 Kč	Na pojištění
Prosinec	10 485 Kč	3 162 Kč	1 458 Kč	Svatoštěpánská sbírka
Součet	92 814 Kč	19 146 Kč	26 000 Kč	

Rok 2013	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	8 094 Kč	1 423 Kč	3 587 Kč	Na katolické školy
Únor	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	8 094 Kč	1 423 Kč	3 587 Kč	

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2013			17. března	21. dubna
19. května	16. června	21. července	18. srpna	15. září
6. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných			17. listopadu	15. prosince

vlakové spojení:

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:53	14:53	16:53	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:17	21:17

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Pobožnosti křížové cesty** – jsou letos u nás každou neděli v 17:00 před večerní mší svatou.
- ☞ **Desetileté výročí** – Třetího února uplynulo 10 let od spuštění webových stránek naší farnosti. Pro někoho to může být již dlouhá doba, pro někoho krátká, někdo stránky rád vyhledává, jiný je možná ještě nikdy neshlédl...
- ☞ **Týden modliteb za mládež** – se uskuteční ve dnech 17.-24. března 2013. Sekce pro mládež České biskupské konference vydala brožurku, která má podpořit modlitbu za významné letošní akce pro mládež (setkání s biskupem o Květné neděli a Světový den mládeže v Rio de Janeiro) a zejména za mládež samotnou. Obsahuje úvodní slovo Mons. Pavla Posáda a znění každodenní modlitby doporučené jednotlivcům nebo pro společenství mládeže. Brožurku v elektronické podobě si můžete stáhnout zde: [http://www.dltm.cz/download/552/tmm-13_finalni-verze\[dot\]pdf](http://www.dltm.cz/download/552/tmm-13_finalni-verze[dot]pdf).
- ☞ **Víkend pro chlapy ze severu** – na téma: „*Na otci záleží, aneb každý muž je otcem*“, se bude konat od 12. do 14. dubna 2013 v Domě Setkání v Albeřicích.
- ☞ **Změna „zimního“ času na „letní“** – letos připadá na neděli **31. března 2013**, kdy místo 02:00 bude hned 03:00, což znamená pro praktický život, že budeme muset ráno o hodinku dříve vstávat, zato večer bude déle vidět.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> - navštivte naše/vaše stránky!

Nactiutrhaní a pomluva

Katechismus katolické církve uvádí tyto stupně nerespektování dobré pověsti druhých (srov. KKC 2477):

- 1) opovázlivým úsudkem je vinný ten, kdo, byť i mlčky, připouští jako pravdivou nějakou mravní vinu bližního bez dostatečného důkazu;
- 2) nactiutrhaním je vinný ten, kdo bez objektivně platného důvodu odhalí prohrěšky druhého;
- 3) pomluvou ten, kdo tvrzením odporujícím pravdě škodí dobré pověsti druhých a dává příležitost k mylnému úsudku o nich.

Svatý Jan Maria Vianney v jednom ze svých osmdesáti dochovaných kázání hovoří o řadě forem, kterými se tohoto velkého a rozšířeného zla dopouštíme:

Začal mluvit správně. A ty?

V evangeliu čteme: I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. (Mk 7, 35) Bylo by výborné, kdyby se o každém z nás mohlo říci to, co evangelia říkají o hluchoněmém, kterého Ježíš uzdravil – totiž, že mluvil správně. A zatím! Není možné nám popravdě vytknout, že mluvíme špatně, zvlášť když se zabýváme osobou našeho bližního? Většina křesťanů ráda kritizuje, očerňuje a odsuzuje. Je to dnes nejvíc rozšířená chyba – chyba, kterou všude provází bolestné rozdělení a chaos.

Odstraňme pomluvy – a zmizí mnoho dalšího zla

Kolik zla by zmizelo z povrchu země, kdybychom z ní odstranili pomluvu a nactiutrání! Kéž bych vás mohl naplnit tak velkým odporem k těmto hříchům, že byste je navždy zavrhlí! Proto vám teď chci říci, v čem spočívají, jaké jsou jejich příčiny a projevy, a nakonec vám ukáži, že křivdy zaviněné těmito hříchy musí být odčiněny (o nutnosti odčinění křivd způsobených pomluvami a nactiutráním se dočtete v následujícím čísle časopisu Milujte se!).

Od nactiutrání k pomluvě

Tyto hříchy je možné spáchat rozmanitým způsobem. Nactiutrání znamená rozebírat vady a chyby bližního se záměrem uškodit jeho pověsti. Vězte, že nactiutrání od pomluvy nejednou dělí jen malý krok, rozdíl mezi nimi je nevelký. Neboť lidé, když uslyší o bližním něco špatného, zkreslí to, a když tato řeč přejde přes jazyky několika osob, není už tím samým; i ten, kdo ji řekl jako první, by ji už nerozpoznal, kolik je v ní naděláno změn a dodatků. A proto mám pravdu, když tvrdím, že ten, kdo nactiutrání (tj. bez závažného důvodu rozšiřuje o druhém něco špatného, i když pravdivého), je také tím, kdo zapříčiňuje pomluvu (tedy šíření něčeho již vysloveně nepravdivého a lživého). Každý, kdo tak či onak očerňuje, je podlý. Jeden z církevních otců říká, že lidi, kteří se oddávají pomluvě, by patřilo vyřadit z lidské společnosti jako divoká zvířata.

Uklouzl a ty z něj děláš lumpa

Nactiutrání, a často i pomluvy se dopouští ten, kdo vypráví o zlu, kterého se dopustil bližní. Bližní uklouzl, a vy, místo abyste přikryli jeho poklesek pláštěm lásky, ve vyprávění ještě zdůrazňujete detaily. Dělník si na chvíli odpočine a vy hned říkáte, že je to ničema, lenoch, který okrádá svého zaměstnavatele. Stane se, že někdo utrhne několik vinných hroznů na poli nebo jakékoliv ovoce v cizím sadě – což samozřejmě dělat nesmí –, ale vy hned lidem vyprávíte, že je to zloděj, před kterým je třeba se mít na pozoru.

Pěkně říká na toto téma svatý František Saleský: „Není dovoleno hlásat, že ten či onen je pijanem nebo zlodějem jen proto, že jste ho jednou viděli opitého anebo jak vztahoval ruku po cizím majetku. Noe a Job se opili, a přece ani jeden ani druhý nebyl pijanem. Svatý Petr nebyl rouhačem, i když zapřel Krista. Osoba, která se dopustila přestupku jednou – a i kdyby několikrát –, nemůže být označena jednou pro vždy.“

Když soudíš, snadno se zmýlíš

Když farizej Šimon viděl u nohou Krista Pána plačící Magdalénu, řekl: „Kdyby ten člověk byl prorokem, věděl by, že ta žena je hříšnice.“ A velmi se v tomto tvrzení zmýlil, protože Magdaléna už nebyla hříšnicí, ale svatou kajnicí, která přijala odpuštění hříchů. Pyšný farizej se ve svatyni hlasitě vychloubal svými dobrými skutky a děkoval Bohu, že není cizoložníkem, člověkem nespravedlivým ani zlodějem a není ani jako tento celník. – Ale zmýlil se, neboť v té chvíli byl už celník ospravedlněný.

Milosrdenství Boží je tak velké, že v jediné chvíli odpouští kajícím nejtěžší hříchy, a proto nemůžeme tvrdit, že ten, kdo byl hříšníkem včera, je jím také dnes.

„Čistá pravda“ – a přitom nactiutrání

Nactiutrání ten, kdo bez dostatečného důvodu (aby se zabránilo nějakému většímu zlu) odhaluje skrytou chybu nebo vinu bližního. Kdo postupuje tímto způsobem, jedná proti ctnosti lásky, kterou Bůh tak vřele doporučuje. Vždyť zdravý rozum říká, že to, co není milé nám, nemáme dělat druhým. Bylo by nám příjemné, kdyby někdo lidem říkal o našich skrytých chybách? Dobré jméno je cennější než majetek a to jméno se ničí, jestliže ukážeme na skryté chyby jedince nebo rodiny.

Nemusíš lhát, stačí překroutit

Pomlouvou je, když si někdo vysvětluje činy bližního v jeho neprospěch. Jsou lidé, kteří jako pavouci přetočí nejlepší řeč v jedovatou. Ubohý je člověk, který se dostane na jazyk pomlouvajících, protože je jako zrno, které padlo pod mlýnské kolo. Skončí rozmožděno a rozdrceno na kousky. Zlostní lidé nám nejednou připisují nejhorší záměry, které by nám nikdy v hlavě nevyvstaly. Jestliže se zbožně modlíme a plníme závazky naší svaté víry, často nás označují za pokrytce a říkají, že jsme andělé v kostele a ďáblové doma. Když konáme dobré skutky, myslí si, že jsme vedeni pýchou, že chceme, aby nás bylo vidět a byli jsme chváleni. Držení se v pozadí nazývají podivínstvím, šetrnost lakomstvím. Jazyk pomlouvajícího je jako červ navrtávající nejlepší ovoce, vidí zlo dokonce i na nejlepších činech a skutcích. Je to housenka, která se plazí po nejhezčích květech a pokrývá je nechutným slizem.

Maskované střely

Nejednou je možné pomlouvat i mlčením. Někdo ve vaší přítomnosti chválí nějakou osobu, kterou znáte, vy k tomu nic neříkáte nebo ji chválíte nápadně šetrně. Z vašeho mlčení lidé vyvodí, že o té osobě víte něco špatného.

Někdy se dopouštíme pomluvy i soustrastí. „Škoda,“ říká někdo například, „že se ten člověk nechal svést. Nechce se mi tomu věřit.“ Svátý František nazývá takovou pomluvu maskovanou střelou, kterou někdo namočí v oleji, aby tím hladčeji ranila. Kdo se významně usmívá a potřásá hlavou, kdo říká „ale...“, ten také nejednou velmi uškodí dobrému jménu bližního.

Nejtvrdší nactiutrání nebo pomluva je ta, když někdo donáší druhému to, co o něm říkal (nebo údajně říkal) někdo jiný. Odtud se totiž odvíjí začátek nenávisti, msty, hněvu, který nejednou trvá až do smrti.

Tak tedy tolika způsoby se může zhrěšit pomluvou. A teď ruku na srdce, zeptejte se sebe samých, zda jste bez viny.

Pomluva jako zkouška

Když nás budou lidé neslušně očerňovat a pomlouvat, odevzdejme se Bohu a nemstěme se. Svätý František Saleský, plný duševního pokoje, trpěl, když ho neslušně ostouzeli, tvrdíce o něm, že zavinil smrt muže, s jehož ženou měl udržovat nečistý poměr. Svätý mohl dokázat svou nevinu, ale rozhodl se přenechat svou obranu Bohu. (Pozn. redakce: tím samozřejmě není řečeno, že by člověk neměl právo na obranu proti nespravedlivým nařčením. Jsou však situace, kdy přenechat svou obranu Bohu je nejmoudřejším řešením.)

Pomluva je velkou zkouškou, Bůh ji sesílá pouze na vyvolené, protože lidé nedokonalí by ji neunesli – mohla by jim jediné uškodit.

<http://www.milujte.se/>, Svätý Jan Maria Vianney, upravená první část

Rok víry

ROK VÍRY 2012
2013

cesta.

Uplynulo mnoho let, od změn po 2. Vatikánském koncilu. Současné generace již nezažily, jak to tehdy v kostele při mších vypadalo. S odstupem to pak vypadá možná romanticky, jako když se začteme do knihy, popisující život na vsi před 200 lety. Taková atmosféra může v někom vyvolat potřebu hledat něco jiného, než jsou současné zvyklosti. Je to pochopitelné, možná pro naše národy obzvláště, že se zaměříme na jednu světovou stranu (či jsme násilně nasměrováni), což vyvolá hned, či časem odpor a další generace se opět ohlížejí přesně na druhou stranu. Pokud se jedná o velké výkyvy, tak to není myslím nejlepší

Proč to u nás takto často funguje? Proč při poslední volbě prezidenta jsme se rozdělili na prakticky stejně velké, ale zato protichůdné tábory? Osobně zastávám názor, že velikou roli hraje vzdělání. Jedna polovina je více vzdělaná, druhá méně. A nemám zde na mysli školní vzdělání, i když z části má vliv také, ale vzdělání, které člověk dostává v rodině. Snaží se pochopit nejasnosti, ptá se proč? a hledá odpovědi – to je ta jedna polovina. Na druhé straně jsou ti, co „vše vědí“, nepotřebují se ptát, raději poučují, nepotřebují své názory s nikým korigovat, stačí když „to tak cítí“, na vysvětlování „neslyší“, prostě odmítají své názory jakkoli změnit. Často ta první skupina je „noblesní“, jak se poslední dobou říkalo, ta druhá bývá zhusta hrubšího zrna, o svých veřejných projevech často příliš nepřemýšlí před vyslovením, nějaká ta lež zas přeče tolik nevadí, hlavně když pomůže, nezapomenout vyslovovat hlasitě své soudy a někdy nezapomenout zdůraznit svou pevnou víru (otázka víru v co...). Ti opravdu nízcí pak použijí v katolické diskuzi klidně obrat „...jedině po něm hodit dlažební kostku...“, myšleno po knězi, který neodpovídá jejich představě. Samo sebou, že s podobnými případy není možná žádná diskuze. Ale jsou mezi nimi i tací, kteří by se rádi dopátrali toho, jak to vlastně je ve skutečnosti (jsou otevřeni, ne „zarytí“). V takovém případě je asi nejlepší osobní svědectví těch, co např. zažili mše sv. v předkoncilní době.

Něco málo jsem naznačil v minulém čísle farního zpravodaje. Nyní předkládám vzpomínky někoho jiného, které se mi dostaly „do ruky“ v poslední době. Dotyčný nehodnotí, neprohlašuje, co je jediné platné, ale vzpomíná na to, jaká byla skutečnost, jak dobu co zažil, vnímal. Zařadil bych jej do „první skupiny“ ☺.

R. S.

... Pokud pamatuji, tak jsem zažil jako kluk ministrant drobné praktické úpravy tridentské mše a nejspíš si jist původními předpisy, tedy jak vypadala mše vůbec neupravená. Zažil jsem, že ani evangelium nebylo čteno česky, české bylo jen kázání. Jedna z povinností, které mně byly vštěpovány, a to pod těžkým hříchem, bylo každou neděli a zasvěcený svátek v kostele zbožně naslouchat mši, které jsem rozuměl pár slov, totiž zajímal jsem se, proto jsem těch pár slov rozuměl, a můžu říct, že jsem v tom ohledu byl mezi ostatními ministranty téměř výjimkou. Během asi osmi let, co jsem ministroval, jsem poznal asi tak 40 jiných ministrantů a z toho jediného, který se zajímal o obsah toho, co drmolí při mši, jako odpovědi knězi. Když jsem měl jít poprvé ministrovat samostatně, byl jsem kostelníkem přezkoušen z odříkání odpovědi na výzvu Orate fratres. Začínala slovem Suscipiat... Kdo uměl Suscipiat, totiž poslední z delších odpovědí, uměl asi i ty předcházející. Uspěl jsem. Nemusel jsem tomu rozumět, ale odříkat. Pro všechny případy byla tzv. ministerka na místě, kde klečel ministrant položena. Tabulka z tvrdého papíru s nalepeným textem všech odpovědí, samozřejmě latinských. Jak jsem si tenkrát přál, aby tam byl alespoň překlad a jak jsem se jako malý kluk bál zeptat. Dodnes jsem přesvědčen, že tomu ani kostelník (profesionál v našich klukovských očích) nerozuměl, protože sám spojoval některá slova v jedno. (např. et cum spirituo a jiné)

Poznal jsem „důstojnost“ mše od oltáře a většina ministrantů to brala jako jakoukoliv jinou činnost, které nerozumí, bez zaujetí. Ale byla za to koruna, tak proč ne. To fotbal hráli jinak.

Změny byly postupné a mně se líbily. Já je vnímám jako Pojd'te ke mně všichni, já vás občerstvím. Obnovená liturgie bude také časem bohatě ozdobena špičkovou hudbou a jinou krásou. Doufám, že to nebude paráda pro parádu.

Důstojnost tridentské mše byla vyvíjena, upravována, doplňována o modlitby, zpěvy, muziku a ostatní parádu, i stavovskou, po staletí. Avšak obyčejný člověk si určitě nepřipadal jako pozvaný host, ale na velkých paradách spíš jako čumil, oslněný pompou, a vzpomínám, že po události se v tomto smyslu o tom mluvilo, zatímco o evangeliu či obsahu kázání nic. Chápu, že mnozí rádi vzpomínají, já ne. Chápu, že někteří Angličané by rádi měli korunovaci častěji.

A tak určitě nechci zpátky a případně další změny budu snad vítat také.

J. K., 9. prosince 2012

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Teze Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Die Person...

Osobnost je povolána k tomu být úplná i částečná, a pokaždé způsobem zcela osobním, z hloubi nitra. Její nejvladnější bytí potřebuje přípravu spolubytím s ostatními, a to zase může být svým způsobem jiným poučné a obohacující.

☞ Man kann von...

Je možné mluvit o odpovědnosti společenství, ale tu je třeba odlišit od odpovědnosti jedince, kterou ale všichni členové společenství pro ně samé nesou, i když každý podle své míry. Nesou ji ti, kteří jsou toho schopni, to jsou ti, kteří procitli k vlastnímu životu a vedou ostatní.

☞ Gottes Diener...

Služebníci Božími mohou být pouze svobodní duchové. Ti, kteří jsou slepými nástroji, mohou konat podle zákonů, které jim svou vůli předepisují, a mohou jít svou cestou, ale vůle jimi nemůže živě působit. Osvobození je možné tedy pouze pro svobodné bytosti.

☞ Sich selbst...

Sebe sama a svůj mír může duše najít pouze v říši, jejíhož pána nehledá kvůli němu, ale kvůli sobě. A proto zde není řeči o žádání, ale o nesmírné a obdarovávající říši milosti.

☞ Die Gnade eint...

Milost sjednocuje s Bohem. Noří se do stvoření a přitom nevymaňuje své kořeny z Boha, a vine se tak jako réva mezi nebem a zemí.

☞ Der das Kreuz..

Kdo kříž přijme, porozumí, jak břemeno učinit sladkým a lehkým.

☞ Die Mysterien...

Tajemství křesťanství tvoří nedělitelnou jednotu. Ponoří-li se člověk do jednoho, je uveden do dalších.

překlad A. S.

Hnutí a komunity působící v České republice

Komunita Sant Egidio

Komunita Sant Egidio je společenstvím křesťanských komunit v rámci katolické církve, které vzniklo jako plod druhého vatikánského koncilu. Zrodila se v roce 1968 v Římě, na jednom gymnáziu, jako pokus skupiny studentů postavit na první místo ve svém životě věrnost evangeliu v přednostním vztahu s chudými. Jejím zakladatelem je tehdy také student gymnázia, dnes univerzitní profesor v oboru historie křesťanství, Andrea Riccardi. Své centrum má Komunita v malém římském kostele Sant Egidio, jehož jméno převzala. V současné době tvoří Sant Egidio několik set komunit v mnoha zemích světa, různých velikostí a složených z lidí různých sociálních vrstev a generací. Od roku 1986 je komunita oficiálně uznána katolickou církví jako veřejné sdružení věřících. Podle statut zaregistrovaných Svatým Stolicem je nejdůležitějším cílem Komunity Sant Egidio evangelizace, protože Ježíšova slova „pomazal mne, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ (Lk 4, 18) platí i pro laika. Evangelizační práce se soustředí především na ty, kteří jsou vzdáleni církvi i její praktické zkušenosti.

Dalším cílem je služba chudým. Komunita si uvědomuje, že v chudých je přítomen Pán Ježíš tak, jak se to říká ve 25. kapitole Matoušova evangelia.

Cílem Komunity je konečně také společenství a ekumenické bratrství s věřícími všech církví. V jeho duchu z Komunity vychází pohostinnost, přátelství a spolupráce s věřícími jiných vyznání a náboženství, jejichž cílem je soužití a mír v různých částech světa.

Aby Komunita mohla tyto své cíle žít a plnit své povolání, čerpá sílu z naslouchání Božímu slovu, z eucharistie a zakouší smíření prostřednictvím odpuštění hříchů. Osobní a společná modlitba živí a podpírá život Komunity. Proto se v kostelech svěřených Komunitě koná podle možností každodenní společná modlitba. Každá Komunita Sant Egidio všude na světě se večer schází k modlitbě. Z ní pak vychází práce pro chudé, pro mír a pro usmíření.

Komunity rozptýlené v různých městech, zemích a kulturách nemají žádný jednotný model. Kde je skupina Komunity Sant Egidio, tam se setkávají lidé, převážně laici, ale i kněží a členové řádů, kteří si přejí sdílet její citlivost. Snaží se spojit věrnost evangeliu, pozornost k chudým a odpovědnost laika ve světě v duchu přátelství mezi sebou, s ostatními věřícími a s chudými, s nimiž jsou v přímém kontaktu. Využívají a sami vytvářejí příležitosti k dialogu s věřícími a lidmi dobré vůle.

První členové Komunity se setkali se světem chudých v rodinách z jižní Itálie, které přišly do Říma a bydlely na periferii v chatrčích v nedůstojných podmínkách. Mladí lidé pomáhali především dětem, aby nebyly pozadu ve škole, učily se číst a psát, rozvíjelo se přátelství s nimi i s jejich rodinami.

Postupem let se práce pro chudé rozšířila a dnes věnuje Komunita svou péči a své přátelství různým chudým lidem v Itálii i po celém světě. Patří k nim děti, staří lidé, postižení, Romové, cizinci, nemocní, bezdomovci, lidé s jinými zvláštními obtížemi. V Římě a některých dalších městech také funguje menza, která přijímá každý den přes 1000 lidí. Jsou mezi nimi lidé bez domova, staří lidé, nezaměstnaní, drogově závislí a cizinci, kteří žijí v těžkých podmínkách. Nacházejí tu denně nejen teplé jídlo, ale zejména přívětivé a přátelské prostředí lidí, kteří respektují jejich důstojnost.

Důležitým mezníkem v práci Komunity pro mír se stalo mezináboženské setkání iniciované v roce 1986 papežem Janem Pavlem II. do Assisi. Po tomto setkání následovala každoročně další, která od roku 1987 organizuje Komunita Sant Egidio v různých evropských městech - Řím, Varšava, Bari, Malta, Brusel, Milano, Florencie, Jeruzalém, Benátky, Bukurešť. Účastní se jich důležité osobnosti a zástupci všech křesťanských vyznání, židovství, islámu, buddhismu, hinduismu, šintoismu a další. Jde při nich o snahu uvolnit síly míru, nenásilí a odpuštění, které jsou společné všem náboženstvím.

Prostřednictvím osobních vztahů a specifické „diplomacie přátelství“ je Komunita blízko zemím trpícím válkou nebo nespravedlivými a těžkými politickými poměry. Práce pro mír vychází z přátelství Komunity Sant Egidio k chudým, slabým a trpícím.

V ČR začala Komunita Sant Egidio rozvíjet svou činnost v roce 1993 v Praze, kdy se několik pražských studentů vysoké školy rozhodlo žít společně zkušenost

Komunity, se kterou se seznámili. Začali se v duchu spirituality Komunity Sant' Egidio pravidelně scházet k četbě Písma a modlitbě a rozvíjet také přátelství se staršími lidmi v domově důchodců v Praze 6. Už šest let tak Komunita Sant Egidio v Praze doprovází staré lidi v jejich často opuštěném životě a snaží se jim zvěstovat Evangelium Boží lásky ve světě, který na staré lidi jakoby zapomínal. Díky přátelství, které vzniklo mezi členy Komunity Sant Egidio a světem starých lidí, mohli již mnozí staří lidé umírat usmířeni a doprovázeni vědomím, že Bůh je jim na blízku. V roce 1997 se Komunita Sant' Egidio také postavila jménem mladých křesťanů za chudé lidi, kteří žijí na pražských ulicích, když pražské zastupitelstvo chystalo vyhlášku zakazující a postihující žebrání v centru města. Členové Komunity zorganizovali petici na protest proti přijetí takového předpisu. Tuto petici pak s podpisy vybranými zejména mezi studenty v Praze prezentovali na zasedání zastupitelstva, kde se zmíněný návrh vyhlášky projednával. Tato iniciativa značně přispěla k tomu, že většina členů zastupitelstva hlasovala proti návrhu, takže vyhláška nebyla přijata.

Komunita Sant Egidio se tak ve všech místech, kde žije dále pravidelně setkává nad Božím slovem a chce stále více pomáhat tomuto světu svou modlitbou i životem s chudými, aby se tak šířila dobrá zpráva Evangelia.

Kontaktní adresa: Kristina Loucká; Milady Horákové 13, 170 00 Praha 7

z knihy *Nová hnutí v církvi*, www.vira.cz

Katalog AP - chytré vyhledávání bohoslužeb a kostelů

Arcibiskupství pražské, které na svém webovém portále již od roku 2005 provozuje softwarovou aplikaci Katalog AP, intenzivně pracuje na rozvíjení jejích funkcí. V minulých týdnech (podzim 2012 - red. pozn.) uvedlo jako čerstvou novinku vyhledávání bohoslužeb v prostředí mapového podkladu.

Aplikace Katalog AP eviduje a umožňuje vyhledávat jednotlivé kostely, jejich historii, aktuální bohoslužby, farnosti a jejich duchovní správce, adresy a kontakty, webové adresy a další data. Jedná se o interní databázi, její část je však zpřístupněna i pro veřejnost na stránce <http://k.apha.cz/>.

System obsahuje také chytrý fulltextový vyhledávač.

Počátek vývoje této internetové služby sahá do roku 2005. Velká část analytické a přípravné práce je zajišťována pracovníky Arcibiskupství pražského, technické řešení poskytuje firma Next Generation Solution. Inspirací pro vznik a rozvoj této aplikace jsou podobné systémy ve Francii a v USA.

V současné době systém obsahuje cca 25 000 položek a pokrývá území spadající pod Arcibiskupství pražské (Praha a většina Středočeského kraje). Podstatou databáze jsou tzv. základní sídelní jednotky. Ty představují velmi podrobné územní členění, které do budoucna umožní další rozvoj aplikace, např. označování hranic oblastí - farností, vikariátů apod. Informace o aktuálních bohoslužbách v systému Katalog jsou přímo od správců jednotlivých kostelů. Aplikace umožňuje i pružné uveřejnění mimořádných bohoslužeb – např. v období Vánoc a Velikonoc. Možnost vyhledávání uvedených dat v prostředí mapového podkladu běží pilotně od poloviny října 2012. Mapový podklad usnadňuje vyhledávání nejenom pravidelným

návštěvníkům bohoslužeb a akcí, ale také zájemcům z řad turistů.

V jednání je možnost připojení dalších diecézí a technický tým pracuje také na uvedení nové mobilní verze, která umožní snadný přístup k důležitým údajům i z tzv. chytrých telefonů – např. na základě aktuální polohy uživatele „v terénu“.

TS ČBK

Rodina versus práce

Jsi si vědom toho, že když zítra zemřeme, společnost, pro kterou pracujeme, nás může lehce nahradit ze dne na den?

Ale rodina, kterou tu zanecháme, pocítí ztrátu pro zbytek života. A když se to tak vezme, stále víc se zabýváme svojí prací, místo toho abychom se věnovali svojí rodině... a to je hloupé, nemyslíš?

Víš, co znamená slovo RODINA (FAMILY)?

FAMILY = FATHER AND MOTHER I LOVE YOU

(Rodina = Táto a Mámo, miluji Vás)

moudrost z internetu...

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
21. 03. 2013	Krupka	František		Marek 13
18. 04. 2012	Teplice	Pjetro Veselý		Marek 14
16. 05. 2012	Bohušovice	Kosatka		Marek 15
20. 06. 2012	Trmice	Petr Novotný		Marek 16
19. 09. 2012	Trmice	Petr Novotný		
17. 10. 2012	Teplice	Milan Pekárek		
21. 11. 2012	Bohušovice	Kosatka		
19. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pro volné chvíle

Povedlo se vám vyřešit minulé zadání?

Zde je výsledek:

6	1	3	8	4	7	5	9	2
5	2	8	3	9	1	4	6	7
7	9	4	5	6	2	8	1	3
8	3	2	1	7	5	9	4	6
9	5	7	6	8	4	3	2	1
4	6	1	9	2	3	7	8	5
1	7	9	4	5	6	2	3	8
3	4	5	2	1	8	6	7	9
2	8	6	7	3	9	1	5	4

Nové zadání:

		3			6			
				5		8		
7	9				4			
2				3	8	5		
8	3		7	4		2		
		1						
	8			9	3			
	1					9		5
		6	5	2				

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 19. 3. Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie
- 24. 3. Květná (Pašijová) neděle
- 28. 3. Zelený čtvrtek
- 29. 3. Velký pátek
- 30. 3. Bílá sobota
- 31. 3. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Významné dny

- 21. 3. Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace
- 17. 3. Zahájení Týdne modliteb za mládež
- 25. 3. Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti

Výroční dny biskupů

- 3. 3. Mons. Vokál jmenován biskupem (2011)
- 9. 3. Mons. Esterka kněžské svěcení (1963) – 50. výročí
- 17. 3. Mons. Graubner jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Hrdlička jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Radkovský jmenován tit. biskupem (1990)
- Mons. Lobkovicz jmenován tit. biskupem (1990)
- 19. 3. Mons. Hrdlička svátek
- Mons. Kajnek svátek
- 27. 3. Kard. Vlč jmenován arcibiskupem (1991)
- 31. 3. Kard. Vlč biskupské svěcení (1990)

Mons. Cikrle
Mons. Paďour

biskupské svěcení (1990)
převzetí služby biskupa - koadjutora (2001)

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 na faře - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna / čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každou středu od 15:00 na faře - setkání Schönstatt. maminek
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci od 19:00 na faře - setkání s promítáním
- ◆ 18. v měsíci v 17:00 ^{+/++/} - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:00	+ / ++ /
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:00	+ / ++ /
Pátek		17:00	+ / ++ /
Sobota		17:00	Bynov * / ** /

+ / Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny od 17:00

* / Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 17:00**

++ / Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny od 18:00

** / Přes období letního času, jsou mše svaté v **lichých týdny v kostele, v sudých týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové

Neděle

10:45

Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. 03. 2013, před 1. nedělí v dubnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)